

Desde a ponte

César Antonio Molina

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

MOLINA, CÉSAR ANTONIO (2012 [2008]). “Desde a ponte”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 745 (13 de novembro), 1-8. Reedición en *poesiagalega.org*. Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/2317>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

MOLINA, CÉSAR ANTONIO (2008). “Desde a ponte”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 745 (13 de novembro), 1-8.

* Edición dispoñíbel desde o 6 de agosto de 2012 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

13 NOVEMBRO DO 2008 - NÚMERO 745

rdl

REVISTA
**DAS
LETRAS**

César Antonio Molina

Ningún xénero lle é alleo a César Antonio Molina (A Coruña, 1952), un escritor que –confesa– sempre quixo ser poeta pero que, sobre todo, se converteu nun dos máis exquisitos cronistas da realidade cultural de España a través dos seus artigos periodísticos ou das súas apaixonantes memorias, unha obra da que apareceu recentemente o seu terceiro volume, *Esperando a los años que no vuelven*. Licenciado en Dereito e en Ciencias da Información, ex director do Instituto Cervantes, do Círculo de Belas Artes de Madrid e, desde o 2007, ministro de Cultura dos gobernos de Rodríguez

César Antonio Molina

Desde a ponte

Zapatero, Molina lanzouse directamente á area da acción política nas eleccións pasadas, ás que se presentou como número un da lista do PSOE pola Coruña. Pouco antes deste bautizo, publicou *Eume*, un poemario que o recuperou para a Literatura Galega tras varias décadas de afastamento. Nese libro, cualificado por Miguel Anxo Fernán-Vello coma “un dos mellores títulos da poesía galega dos últimos tempos”, culminou Molina un proceso de depuración lírica que se plasma tamén nos oito textos que hoxe publicamos en *Revista das Letras*, encadrados no mesmo período creativo. Con eles pechamos o ciclo dos nosos monográficos especiais.

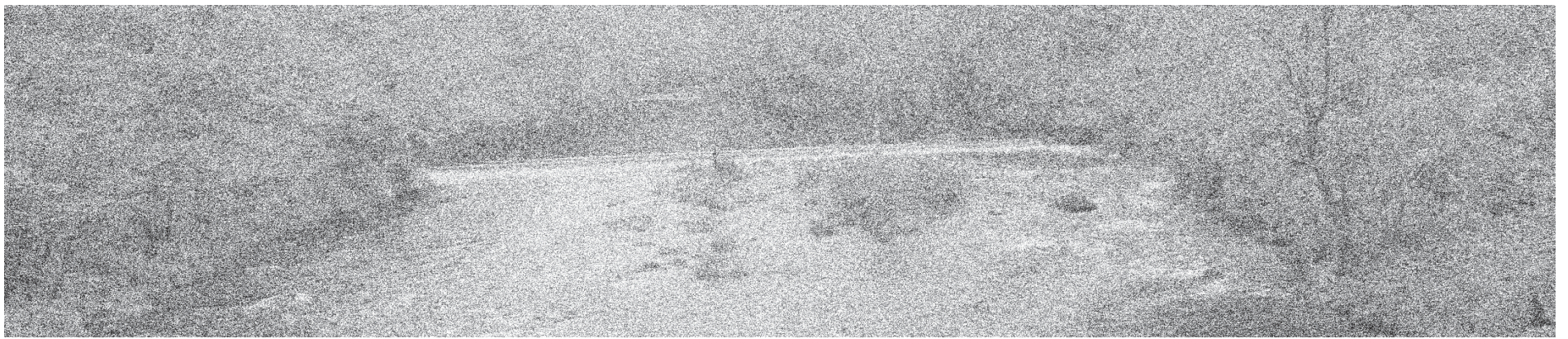

Reflexo

Crucei o Moldava pola ponte de Carlos.
Crecei o Neva pola ponte da Trindade.
Crucei o Danubio pola ponte dos Leóns.
Crucei o Moskova pola ponte Novoarbatski.
Crucei o Sava pola ponte de Branko.
Crucei o Tíber pola ponte Sant´ Angelo.
Crucei o Senna pola ponte Mirabeau.
Crucei as Pontes de ferro oxidado sobre o inmenso Paraná,
en Gualeguaychu,
e o non menos caudaloso río Santa Lucía
á entrada do antigo Montevideo.
E agora estou atravesando o Eats River
pola ponte de Brooklyn.
Cal delas será a ponte dos meus sonhos?
Estou inmóbil no aire a metade de camiño entre
Manhattan e Brooklyn. O East Riveraos meus pés:
denso, deshabitado, sen fluír. Así o meu sangue.
E unha pouca brisa erguendo as saias das escolares.
Á metade de camiño como o embigo daquela rapaza, á metade de camiño entre a camiseta
encollida)
e o comezo do seu pube marcado polo caído pantalón.
Así estou eu en medio da ponte de Brooklyn,
en medio de todas as Pontes do mundo.
Os nobres arcos neogóticos de Manhattan despedíndome,
agardándome os de Brooklyn.
Esta metade do camiño, este poder elixir
entre continuar ou volver, esta terra de ninguén
en medio do aire é, como escribiu Whitman,
a mellor medicina para a alma.
Non é a alma tamén algo aéreo?
Sentado neste banco, en medio da ponte,
o atasco detén unha grande limusina negra
xusto entre os intersticios do madeirame.
Vai cara a Brooklyn mais regresa a Manhattan
e así sucesivamente.
Aquí sinto como o eixo da miña vida se despraza
desde o pasado ao presente e os catro ollos
dos arcos conciben o meu futuro.
As torres da ponte, a un e outro lado,
a pesar da brétema, están claramente
definidas. Son irmás xémeas dos outros xigantes.
Soño esperto ou, máis ben, esperto do soño?
Estou a metade do camiño e lacazaneo.
Os meus amigos sentan ao meu carón,
mentres un nos fai unha foto que é velada
por unha ciclista que pasa sen deterse.
Sorry!
Sorry!
grita erguendo os brazos do guiador.
Polo menos ficou en nós algo impreso
do seu fresco rostro.
Cruzo Pontes como tormentas.
A que lado nos botarán?
Busco acougo en todas as cousas.
A cantos pasan coñecinos cando
estaban baixo as follas da figueira.
Cando son débil, entón son forte,
a miña forza é poderosa nas debilidades.
Cruzo Pontes como deixo sonhos nos hoteis.
E polos camiños de sirga flúen ríos impasíbeis.
Sentado sobre o banco permanezo en silencio.
O silencio pertence á arte da oratoria.
Chove sobre o Paraná.
Neva sobra o Neva.
O meu ollar é tan inocente que engana.

Reflexo

Noite: o reflexo da lúa no río.
Toco a superficie das augas,
mais a lúa non está alí.
O mundo rexeita o demasiado puro.

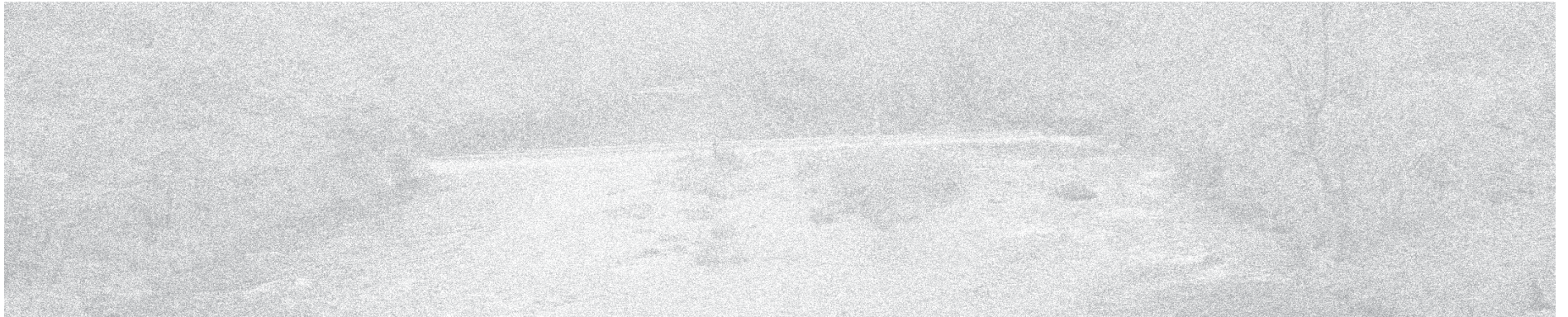
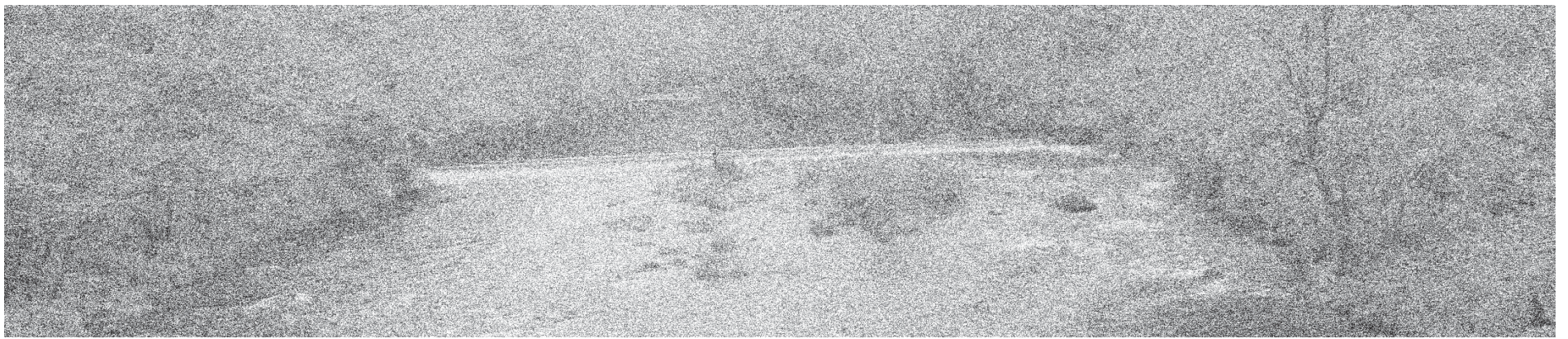
Tarde

Tarde te amei
beleza tan antiga e sinuosa.
Tarde te amei
beleza tan antiga e tan nova.
Tarde te amei.

A graza do agárico

O mesmo que as ondas
chocan unha e outra vez contra a ourela,
así volto eu

a recibir a graza do agárico.

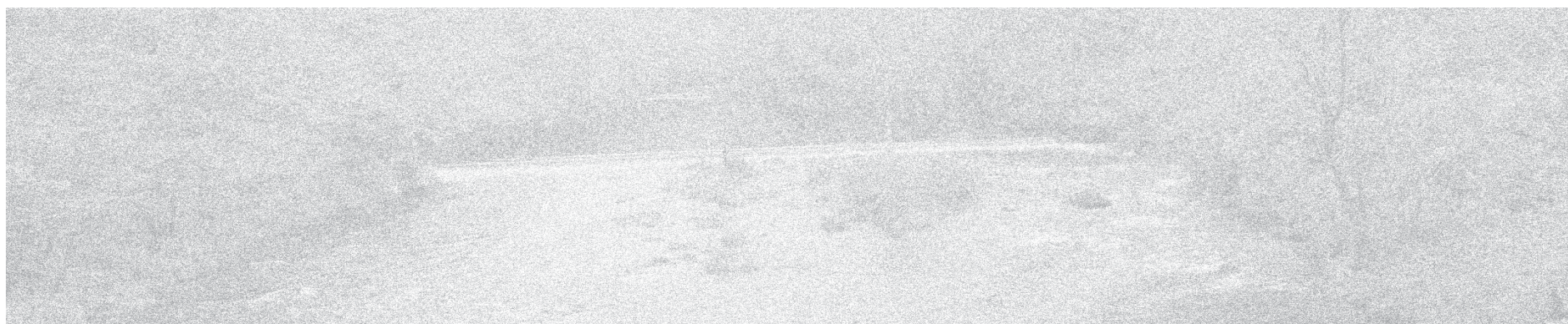
Ninguén sacia a sede

As augas non cansan dos peixes.
Os peixes non cansan das augas.
Ninguén sacia a sede
de nós
deles.

Fe

O silencio é un mar.
A palabra é un río.
A auga do Eume flúe en todos
os ríos ao mesmo tempo.
A linguaxe está no ollar.

Miro as profundidades e creo.

Teño Frío

Atraveso a ponte e caio.
A corrente arrástrame até a ourela.
Ao despertar preguntome onde estou.
Será inferno ou paraíso?

Teño frío e cómeme a humidade

A maneira de Guillaume, Osip, Paul e César Antonio

Baixo a Mirabeau
o Sena.
Dea mores, tristura e dores,
quen se lembra?
Nos ríos,
ao norte do futuro,
boto a rede.
Logo, súboa lastrada
coas cantarías da ponte
desde a que nos
lanzamos
cara á vida
en voo de feridas.
Baixo a Mirabeau,
o Sena.
De amores, tristura e dores,
quen se lembra?
A Ledicia sempre vén
tras as mágoas.
Baixo a Mirabeau:
ti
eu
o outro,
e os que veñan.

